

Onsdag 25. juli 1945

VERDENS GANG

Sentralbord 32380

Kirkefronten skyld i at
Frøyland samtykket i å
bli „biskop“.Fornærmet fordi han ikke
ble tatt med på råd.Romerbrevets kap. 13 i strid med
straffelovens foræderparagraf —

Frøyland i retten.

Dommer Gløersen hadde etablert seg på Møllergaten 19 i går og behandlet en del prominente personer. En av de første som ble kalt inn var en mann ved navn L. Frøyland.

Den forhenværende «biskop» titulerte seg selv som prest — og oppga å ha hatt en lønn på 16 000 så lenge biskopherligheten varte.

Han bedyret at han aldri hadde vært medlem av NS — og på dommers spørsmål om han likevel hadde hatt sympati for NS, forsøkte han å gå som katten rundt den varme grøten — men innrømmet at han hadde sympati for det punkt i NS-programmet hvor det sto at «kristendommens grunnverdier skal vernes».

Dommeren: — Men ble kristendommen vernet?

— Jeg fikk inntrykk av at Quisling hadde den innstilling, jeg snakket selv med ham om det.

— Men De har jo skrevet propaganda i avisene?

— Jeg har ikke drevet propaganda for NS, men bare prekenes og bokanmeldelser. I disse kan jeg vel ha berørt aktuelle problemer slik at man kunne ha fått inntrykk av at jeg hadde sympati for NS.

Dommeren gikk hardere inn på denne hans merkelige oppfatning at NS vernet kristendommen — og «bispen» innrømmet da at det nok hadde vært forskjellige tendenser innen NS til å modernisere kristendommen à la Alfred Rosenberg og lignende. Men det hadde han protestert mot, og hadde endog oppnådd at tidsskriftet Ragnarokk hadde fått en streng koreks av Quisling personlig. Om partiets opptreden for øvrig var i samvar med kristendommen, kom man ikke nærmere inn på —

STYGGE RYKTER —

Nokså overraskende var hans begrunnelse for at han overtok stillingen som biskop i Oslo bispedømme. Han forklarer at han — selvfølgelig helt uten grunn — var blitt ansett for å være unasjonal, og endog medlem av NS. Han ble utnevnt til sokneprest til Grønlands menighet våren 1941, altså før kirkestriden. Men menigheten boikottet ham, og hans preste-kolleger innkalte ham ikke til de sammenkomster hvor de drøftet situasjonen. En medvirkende årsak til at han var kommet i vanry var formodentlig at hans navn uten tillatelse var blitt ført opp som underskrift på et opprop mot bolsjevismen.

DA BISKOPENE NEDLA SINE
EMBEDER,

ble han av kirkedepartementet anmodet om å bestyre bispestolen, men nektet. Sokneprest Hagen i Bekkelaget hadde da en tid bestyrt embedet. Heller ikke denne nektelse førte til at hans rykte ble renvasket. Da de andre prester hin minneverdige påskedag meddelt at de sa seg løs fra det nåværende styre, var dette en veritabel bombe for siktede, som ikke var blitt tatt med på råd. Da han derfor allerede var kompromittert ved at han var en av de ytterst få som fortsatte, syntes han at han like gjerne kunne ta skrittet fullt ut og overtok bispestolen da han like etterpå fikk en ny anmodning fra Frøyland i Kirkedepartementet.

BIBLIEN KONTRA STRAFFELOVEN